

De verboden fotografie

Sick Girl/VACCINE brengt
de donkere kant van China in beeld

zeno.
DeMorgen.**Zeno (De Morgen)**

Date: 27-01-2024

Page: 14-17

Periodicity: Weekly

Journalist: Danny Ilegems

Circulation: 50829

Audience: 196200

Size: 2 906 cm²**Chinese fotografe Sick Girl/VACCINE over opgroeien in een gekkenhuis, haar gevangenschap en bdsm**

'Bloed heeft voor mij iets erotisch'

In een galerie in Brussel vindt een bijzondere expo plaats: foto's van Sick Girl/VACCINE, een jonge Chinese vrouw. Zelf beschouwt ze haar beelden over seks en automutilatie als een vrijheidsvaccin, maar de Chinese staat ziet dat anders. 'Ik voelde me vrijer dan ooit toen ik uit de gevangenis kwam.'

DANNY ILEGEMS

Twee jaar geleden zag ik in Stieglitz 19, een kleine galerie gespecialiseerd in fotografie, een serie foto's van haar hand. Naakte en halfnaakte vrouwenlichamen in de vrije natuur, onder een blauwe maan. Een close-up van haar eigen gezicht met een bloeddoorlopen linkeroog. Een vrouw die masturbeert op een versleten sofa. Beelden die tegelijk dromerig en hard waren, klassiek en hyperhedendaags, esthetisch en documentair. Ze leken te spreken van een China dat we niet kennen. Dat we niet geacht worden te kennen.

Even intrigerend als haar foto's was haar artiestennaam: Sick Girl. Wat hij ook mocht betekenen, hij was overduidelijk bedoeld voor uitheems, internationaal gebruik. Ik moest denken aan de nicknames van beruchte punkzangeressen: Poly Styrene van X-Ray Spex, Siouxsie van The Banshees. Op zelfportretten zag ze eruit als een krui-

sing tussen een hippie en een punk. Half bosninf, half stadsrat. Björk meets Billie Eilish.

"Ze spreekt Engels en ze is vlot bereikbaar, zelfs telefonisch", zei Dries Roelens, de galeriehouder van Stieglitz 19. "Maar nu misschien even niet. Ze is nog niet zo lang uit de gevangenis."

De foto's die ik had gezien, bleken afkomstig te zijn uit een boek dat ze in eigen beheer had uitgegeven. Het was getiteld *U Make Me Sick*, en het bevatte nog een hoop andere, extremere beelden, die in de galerie in Antwerpen wijselijk niet werden getoond. Naaktportretten van shemales. Licamen die sporen van zware automutilatie dragen. Een koppeltje dat copuleert in de open lucht, benen wijd open. Jongeren die zich zitten te vervelen op een dak, te midden van zwerfvuil. En foto's gemaakt in seksclubs, meer bepaald in bdsm-club. Vrouwen in kooien, verstrengeld in netten, vastgebonden met touwen. Een kont die tot bloeds toe met een zweep is bewerkt. Een rug vol horizontale striemen, waarop met bloed het

woord 'slave' is aangebracht.

Een China dat wij niet kennen. Maar ook: een China dat zij niet geacht werd te onthullen.

Het boek werd in beslag genomen, de gehele oplage van 1.000 exemplaren werd vernietigd, en Sick Girl werd gearresteerd op beschuldiging van 'verspreiding van pornografie'.

Op 21 september 2021 postte ze, achteloos, dit bericht op Facebook: *'Hi everyone, the album I made this year was identified as pornographic, so I was arrested, so goodbye!'*

Haar echte naam is Li Jiaojiao. Op het moment van haar arrestatie was ze 23 jaar. Ze gold als een grote belofte van de Chinese fotografie. Ze werd al genomineerd voor een belangrijke fotoprijs toen ze amper 16 was. Haar werk was te zien geweest in groepstentoonstellingen in Peking en Shanghai.

Vooraanstaande figuren uit de Chinese kunstscene schreven bedelbrieven om haar vrijlating af te smeken. Ze noemden haar een stem van de nieuwe generatie. Ze vergeleken haar werk met dat van de jonge Ryan McGinley, met Robert Mapplethorpe en zelfs Nan Goldin.

Als ze spijt had betoond, of jeugdige onwetendheid had voorgewend, zou ze wellicht aan een gevangenisstraf zijn ontkomen. Maar dat weigerde ze pertinent. Ze kreeg zes maanden en zat die tot de laatste dag uit.

Sick Girl is niet meer. Li Jiaojiao laat zich vanaf nu VACCINE noemen. Ze heeft een nieuw boek uit, en vandaag gaat ook een nieuwe expo van haar werk open in de Brusselse vestiging van Stieglitz 19.

"Ze is nog altijd even vlot bereikbaar", zegt Dries Roelens. "Maar ze leeft nu als een nomade. Ze reist naar alle hoeken van China, en onderweg overnacht ze bij vrienden, of in schimmige nachtclubs waar ze na sluitingstijd op de vloer mag slapen. Ze is een outcast, ze moet zich buiten het systeem zien te redden, in hotels kan ze bijvoorbeeld niet terecht. Dus het kan even duren voor ze reageert."

Op een ochtend contacteer ik haar via e-mail. Ze antwoordt meteen: 'Hi, laat die vragen maar komen, *I'm not shy*, haha.' Rond het middaguur stuur ik haar een lange lijst met vragen en mogelijke gespreksonderwerpen. Net voor middernacht krijg ik van haar een lange tekst retour: een opvolging van passages in Chinese karakters, Mandarijn, met daaronder telkens een Engelse vertaling, uitgevoerd door ChatGPT. Gezien het tijdsverschil reken ik uit dat ze er een avond en een nacht aan heeft gewerkt. Het is een hartverscheurend verhaal van een duizelingwekkend leven. De volgende dag bel ik haar op. Ze spreekt Engels op een vlakke, schijnbaar emotionele toon.

Hi, moet ik u Li of VACCINE noemen?
(antwoordt niet) "Hi."

In alle bio's die van u circuleren wordt vermeld dat u al op prille leeftijd met fotografie bent begonnen. Maar niemand lijkt te weten waar u vandaan komt, en hoe dat precies is gegaan. Bent u een wonderkind dat op een mooie dag uit de lucht is gevallen?

"Dat is een lang en pijnlijk verhaal."

Vertelt u het liever niet?

"Jawel, ik heb de afgelopen tijd veel en diep nagedacht over mijn leven. Het is nodig om die opvolging van traumatiserende ervaringen en herinneringen eens op een rijtje te zetten.

"Ik ben opgegroeid in een adoptiegezin in Guiyang, de hoofdstad van de provincie Guizhou (in het zuiden van China, red.). Als kind hield ik van tekenen en schrijven, maar mijn adoptievader vond dat nutteloos en frivol. Hij verbood het me, en hij sloeg me wanneer hij me betrapt. Toen ik 9 was, werd ik van school gehaald. Ik denk dat mijn adoptievader vreesde dat ik te slim zou worden."

Hoe kwam u in een adoptiegezin terecht? Kent u uw biologische ouders?

"In China is een meisje niks waard. Mijn biologische ouders woonden op het platteland in Guizhou. Ze wilden me weggooien na mijn geboorte.

'IN CHINA IS EEN MEISJE NIKS WAARD. MIJN ECHE OUDERS WILDE ME WEGGOOIE NA MIJN GEBORTE. MIJN ADOPTIEOUDERS KONDEN WEL EEN MEISJE GEBRUIKEN'

Op dat moment kwamen ze in contact met mijn adoptieouders, ik weet niet hoe, en die konden blijkbaar wel een meisje gebruiken. (*stilte*) Ik heb mijn echte ouders één keer ontmoet, toen ik 11, 12 jaar was. *I didn't like them*. Zij hielden niet van mij, en ik hield niet van hen.

"Mijn adoptievader had mentale problemen. Om niet te zeggen dat hij gek was. Maar hij dacht dat hij een belangrijke uitvinder was. Hij schreef lange, warrige teksten over een perpetuum mobile dat hij had bedacht, een machine die volgens hem een onuitputtelijke bron van hernieuwbare energie kon worden. En ik moest zijn ideeën in de wereld zetten. Ik kreeg een computer, ik moest Engels leren en zijn teksten vertalen. En ik moest de e-mailadressen opsnorren van invloedrijke we-

tenschappers, in China en in de wereld, aan wie hij zijn theorieën kon slijten. Ik werd een soort tool waarvan mijn adoptievader zich bediende. Als ik iets anders deed, kreeg ik slaag.

"*Can you believe this?* Dit moet toch de meest waanzinnige vorm van kinderarbeid zijn waarvan je ooit hebt gehoord? Ik herinner me dat ik in die periode zelfs een e-mail heb gestuurd naar Ai Weiwei, met de vraag om mijn adoptievader te helpen bij de ontwikkeling van zijn perpetuum mobile. Ik vind het nog altijd moeilijk om hierover te praten, om te accepteren dat ik in een gekkenhuis ben opgegroeid. Maar tegelijk was die computer mijn redding."

Hoezo?

"Welja, ik bracht mijn dagen online door. En ik leerde snel. Ik leerde Engels. Ik kreeg toegang tot software waarmee ik de firewalls van de Chinese staat kon omzeilen. Ik leerde alle hoeken van het internet kennen. Ik kreeg toegang tot echte informatie, en tot beelden, films en muziek die me raakten. En ik kreeg een rijke verbeelding. Ik beeldde me de levens in van andere mensen, an-

dere meisjes, in andere delen van de wereld, die niet gevangen zaten in een situatie zoals de mijne.

“Vanaf dat moment wilde ik ontsnappen. Ik was 9 toen ik voor het eerst van huis wegliep. De tweede keer was ik 11, de derde keer 13. Elke vluchtproefing was anders, maar elke keer mislukte het en kwam ik tot het besef dat ik er nog niet klaar voor was. Dat ik meer tijd nodig had en betere strategieën moest uitdenken.

“Toen ik 12 was, kwam een van mijn stiefzussen op bezoek. Zij had medelijden met mij en gaf mij een fotocamera. Toen werd alles anders. Van dan af kon ik mijn verbeelding, mijn angsten en mijn dromen in fotografie kanaliseren. Digitale fotografie was het ideale medium voor mij, omdat ik het perfect kon integreren in het digitale universum waarin ik al jaren rondzweefde.

“Mijn foto's hadden van meet af aan een donkere toon. Vaak fotografeerde ik lichamen zonder gezichten. Mijn stiefzus vond het maar niks, we kregen er ruzie over. Zij wilde dat ik lichtheid en schoonheid vastlegde met de camera die ik van haar had gekregen. Maar op dat moment in mijn leven zag ik alleen maar donkerte.”

Wanneer werd u Sick Girl?

“Toen ik mijn beelden online begon te delen. Ik vond dat ik deel uitmaakte van een zieke familie, in een ziekmakende omgeving, vandaar die nickname. ▶

Foto's maken was het enige dat me voldoening schonk, me het gevoel gaf dat ik bestond. Het was de activiteit waarin ik mijn onderdrukte emoties de vrije loop kon laten.

“Maar ik leefde ondertussen wel nog thuis, in een soort huisarrest. Eén dag per week mocht ik naar buiten, maar voor zonsondergang moest ik terug thuis zijn. Ik maakte van die gelegenheden gebruik om mijn onlinevrienden te ontmoeten en foto's van hen te maken. Ik deelde die beelden op allerlei onlineplatformen, en binnen de kortste keren had ik massa's volgers. Plots begonnen jonge mensen mij te benaderen voor fotoshoots.

“Van het een kwam het ander. Ik maakte steeds meer geheime afspraken, overdag als mijn adoptieouders niet thuis waren, maar ook 's nachts als ze sliepen. Naar buiten sneaken werd een verslaving. De spanning en de opwindende dagen in eenzaamheid hielpen de dopamine die me door mijn deprimerende dagen in eenzaamheid hielp.

“Ik kreeg ook betaald voor sommige opdrachten – geld dat ik spaarde om na mijn ontsnapping, die ik bleef beramen, op eigen benen te kunnen staan. Mijn fotografie werd een kleine business.

“Dat leverde mij de sympathie op van mijn adoptieouders, die mijn doorzettingsvermogen bewonderde en mijn geheim hielp te bewaren. Zij was net als ik vaak het slachtoffer van de agressie van mijn adoptievader (*na ons gesprek stuurt ze een foto van haar 17-jarige zelf met een bebloed gezicht, nadat ze een pak slaag had gekregen van haar adoptievader, red.*).”

Hoe verklaart u dat uw foto's zo'n instantsucces waren onder jonge Chinese internetgebruikers?

“Ik denk, in alle bescheidenheid, dat mijn aanpak en mijn esthetiek compleet nieuw waren. Zonder dat ik het goed beseftte, bracht ik *the dark side of*

China in beeld, de nachtzijde van ons leven. Toen ik 16 was, begon ik met een Tree Hole-platform...”

Wat is dat?

“Een digitale brievenbus – als een gat in een boom waarin mensen anoniem berichten kunnen achterlaten. Op mijn platform verzamelde ik verhalen over seks en dood, de twee grote taboes. De reacties waren overweldigend. Elke dag opnieuw moest ik naar adem happen door wat ik las. Ik kwam erachter dat er veel wanhoop en pijn is in de wereld, en veel verschillende soorten van pijn, ook in de verhalen over seks.

'OPENLIJK OVER SEKS PRATEN WORDT NIET GETOLEREERD IN CHINA. NIEMAND DOET HET. VEEL MENSEN ZITTEN ER IN DE KNOOP MET HUN SEKSUELE IMPULSEN EN EMOTIES'

“China is een autoritaire, pseudocommunistische staat die de seksbeleving van mensen onderdrukt. Openlijk over seks praten wordt niet getolereerd, niemand doet het. Met als gevolg dat heel veel mensen in de knoop zitten met hun seksuele impulsen en emoties.

“Ook in die periode stuurde ik mijn verzamelde portretten naar het Three Shadows Photography Art Centre, een prestigieus kunstencentrum in Peking, dat elk jaar een fotografieprijs uitreikt. Tot mijn verbazing werd ik genomineerd. Ik trok naar Peking om te zien hoe en waar mijn werk werd

tentoongesteld, maar ik voelde me daar een vreemde eend in de bijt. Ik ben snel weer afgedropen.”

Bood die erkenning door de kunstwereld u niet de mogelijkheid om te ontsnappen uit de pijnlijke situatie waarin u zat?

“Ik heb de prijs uiteindelijk niet gewonnen. Maar inderdaad, door die nominatie zijn ook buitenlandse curatoren en galeristen mij op het spoor gekomen. Dries Roelens van Stieglitz 19 heeft mij gevonden via het Three Shadows Art Centre. (*aarzelt*) Het punt is: kunst maken was nooit mijn drijfveer, erkend worden als kunstenaar was nooit mijn streven. De zin van het leven ontdekken, dát is mijn drijfveer.

(denkt na) “U zei aan het begin van dit gesprek dat het lijkt alsof ik uit de lucht kom gevallen. Wel, zo voelt het ook voor mij. En ik ben dan ook nog eens in het verkeerde nest gevallen. Ik weet eerlijk gezegd niet waarom ik besta. Dankzij mijn fotografie heb ik ontdekt dat er wel meer mensen zijn zoals ik. En via de fotografie zoek ik naar antwoorden op de vragen waar ik mee zit. Met mijn camera kijk ik naar de wereld, onderzoek ik de wereld, en op het internet deel ik mijn bevindingen. Via de verhalen van anderen probeer ik erachter te komen wie ik zelf ben.

“Op mijn 18de heb ik mijn adoptieouders definitief de rug toegekeerd. Ik ben naar Peking gereisd, waar ik bij een vriendin ben ingetrokken die ik on-

line had leren kennen. Alleen met mijn adoptie-moeder heb ik soms nog contact, uit medelijden. Mijn onlinevrienden zijn nu mijn familie.”

Hoe overleeft u sindsdien?

“Ik ben in een arm gezin opgegroeid. Wij leefden van de 2.000 yuan (*ongeveer 250 euro, red.*) die

mijn adoptievader maandelijks uitgekeerd kreeg. We hadden genoeg te eten om te overleven, maar meer ook niet. Na mijn vlucht heb ik vastgehouden aan die extreem sobere levensstijl.

“Naar luxe heb ik nooit gestreefd, omdat ik wist dat het me van de essentie zou afleiden. Ik koesterde de vrijheid die ik plots had, en ik liet me door mijn nieuwsgierigheid leiden. Ze bracht me bij mensen met wie ik een tijdje samenleefde, om dan weer verder te trekken. Ik leefde van dag tot dag, en dat doe ik nog steeds.

“Ondertussen verdiende ik wat geld met mijn portretten, en om de zoveel tijd maakte ik een fotoboek. Tot nog toe heb ik er zeven uitgegeven: vijf in eigen beheer, twee via een uitgeverij in Hongkong. Kleine oplages, een paar honderd exemplaren, maar ze werden gretig gekocht door mijn fans en volgers. Ik beschouw die fotoboeken overigens niet als kunstboeken, maar als mijn dagboeken.”

Vanwaar de weerzin om uw fotografie als kunst te beschouwen? Het is ongelooflijk hoezeer uw beelden zwemen naar westerse fotografie als die van de jonge Ryan McGinley en Wolfgang Tillmans, die nu in de belangrijkste musea voor hedendaagse kunst tentoonstellen. Ook zij brachten de jeugdcultuur van hun tijd in beeld: de clubs, de raves, de afterparty's, hun vrienden uit de lgbtq+-gemeenschap. Bent u vertrouwd met hun werk?

“Iedereen vraagt me voortdurend door welke andere fotografen ik ben beïnvloed, het is zo vermoeiend. *I really don't care about famous people.* Sommige namen ken ik, maar ik ben niet geïnteresseerd in hun werk, wel in hun leven. Ik bewonder sommige kunstenaars omdat ze een ongelooflijk leven hebben geleid, of omdat ze mooie,

moedige mensen zijn, of goede overlevers. Door hun werk laat ik me niet beïnvloeden. En hun leven kan ik niet kopiëren.”

Hebt u helemaal niets opgepikt van de dingen die u in de ongcensureerde regionen van het internet tegenkwam?

“O jawel: metal- en elektromuziek, horrorfilms, Amerikaanse animatieseries, Japanse anime, te veel om op te noemen. En ik heb geleerd om fuck te zeggen in het Engels.”

En toen vloog u in de gevangenis.

“Dat was in 2021, het meest avontuurlijke jaar uit mijn leven *so far*. Toen kwam ik mijn vriend tegen. Als backpackers trokken we door China. We ontmoetten mensen, en we exploreerden culturen en subculturen. We meldden ons zelfs aan als vrijwilliger in ondergrondse bdsm-clubs, om ook die wereld te leren kennen. De taferelen die ik daar fotografeerde, kwamen in mijn boek *U Make Me Sick* terecht. Ik was mij zeer bewust van het feit dat ik daarmee in de problemen kon komen. En zo geschiedde.”

Wat boeide u zo aan bdsm?

“Het zegt iets over de maatschappij, denk ik. Over de eenzaamheid en de wanhoop van veel mensen. De meeste bezoekers van die clubs waren hooggeplaatste figuren die op hun werk met veel ontzag behandeld werden. Ze kwamen naar daar om het tegenovergestelde te ervaren: hoe het is om vernederd te worden, om letterlijk over zich heen te laten lopen.

“Je mag bdsm als seksuele praktijk wansmakelijk of zelfs ongezond vinden, maar ik weet niet of het zin heeft het te verbieden. Ik denk van niet. De uitbater van de club waar ik die foto's nam, had al

zijn toestellen zelf ontworpen en gemaakt, met veel toewijding en vernuft. Hij voelde zich een soort ingenieur van pijn. Wat er in zijn club gebeurde vond hij helemaal niet obscene of pornografisch. Ik ben geneigd hem daarin te volgen. Er zijn nu eenmaal mensen die genieten van pijn.

“Ik heb als kind en als jong meisje zelf zwaar geautomutueerd. Ik weet nu dat het kwam doordat ik geen liefde kreeg, en doordat ik mezelf de schuld gaf van de vreselijke dingen die ik maakte. Maar er was ook een genotsfactor in het spel. Voor mij heeft bloed bijvoorbeeld iets erotisch, net zoals de secreties die vrijkomen bij seks. Veel mensen die zichzelf snijden, worden verslaafd aan het bloeden. Ik ben met die thema's bezig in mijn fotografie, omdat ik hoop dat al die eenzame jonge mensen die hun tijd met zelfhaat verdoen er iets aan hebben. Misschien voelen ze zich gesteund als ze ontdekken, als ze zien dat ze lotgenoten en zielsverwanten hebben.”

Hoe bent u dat halfjaar in de gevangenis doorgekomen?

(*stilte*) “Achteraf heb ik me gerealiseerd dat ik nog geluk heb gehad. Vrienden hebben toen geld voor mij ingezameld, zodat ik een advocaat kon betalen. En een hoop mensen uit de kunstwereld hebben voor mij gepleit in brieven aan de aanklager en de rechter. Dat heeft niet verhinderd dat ik werd veroordeeld wegens ‘verspreiding van pornografie voor eigen profijt’. Artistieke vrijheid bestaat niet in China, en de rechtspraak is een lachertje. Maar omdat ik zo jong was, omdat het mijn eerste veroordeling was, en wellicht ook omdat ik zoveel steun genoot, kreeg ik de lichtst mogelijke straf: zes maanden.

“Ik heb geprobeerd om optimistisch te blijven in de gevangenis. De ene dag lukte dat aardig, de andere dag helemaal niet. (*stilte*) Ik heb de onderdrukking door de Chinese staat en politiek aan den lijve ervaren. De controle is zo totaal, de druk en de dreiging zijn zo intens, dat ik soms letterlijk buiten adem raakte. Het is in China niet de bedoeling dat je nadenkt en een vorm van zelfbewustzijn of een eigen spiritualiteit ontwikkelt. In het extreem competitieve Chinese systeem krijgen mensen daar niet de tijd voor. Ze worden meer en meer herleid tot werkende drones. Tot gevoelloze, onverschillige, zelfzuchtige wezens die in slavernij leven.”

Maar uw geest hebben ze in de gevangenis kennelijk niet kunnen breken.

“Nee, integendeel, ik voelde me vrijer dan ooit toen ik vrijkwam. Er voer een mentale kracht in

mij waar ik zelf van versted stond. Daarom heb ik mijn artiestennaam veranderd in VACCINE. Voortaan wil ik een vrijheidsvaccin zijn voor de mensen die op mijn pad komen.”

En, werkt het?

“Er zijn mensen die zeggen dat hun leven is veranderd nadat ze door mij werden gefotografeerd. Alsof de vrijheid die ik in mijn beelden leg hun horizon heeft geopend.

“En zelf ben ik nog meer een hippie geworden die buiten de maatschappij leeft. In Peking hebben we met vier, vijf mensen samengeleefd in een kamer van zeven vierkante meter, als muizen in een hol. We noemden die kamer onze ‘republiek’, onze eigen kleine staat. We deelden alles: eten, spiritueel voedsel, ruimte en liefde.”

Communisme!

“Ja, maar het mooie liedje duurde niet lang, onze republiek vernietigde zichzelf. Ik vrees dat communisme alleen in kleine gemeenschappen mogelijk is, voor een beperkte tijd.”

Geloof u dat uw vrijheidsvaccin impact kan hebben in heel China? Hebt u goede hoop, of ziet u de toekomst zwart in?

“Mijn modellen waren en zijn overwegend meisjes en jonge vrouwen. Toen ik begon te fotograferen, waren ze extreem kwetsbaar en onzeker, net zoals ik. Nu kom ik opvallend veel sterke jonge mensen tegen. Zelfs al zijn ze minderjarig, ze zijn opener, directer en zelfbewuster dan vroeger. Ik ben ervan overtuigd dat de jonge generatie ergens in de nabije toekomst komaf zal maken met de genderongelijkheid en het patriërchaat.

“Maar natuurlijk, China is en blijft een autoritaire eenpartijstaat. Xi Jinping heeft zijn presidentenschap gebruikt om een alleenheerschappij te vestigen. Hij kan zo lang aan de macht blijven als hij wil, en zijn controle over de veiligheidsdiensten en de media is totaal. Mijn vrienden en ik wensen de communistische partij naar de hel en Xi naar de

eeuwige vergetelheid. Maar dat kunnen we alleen zeggen als we bij elkaar zijn. Als we in een telefoongesprek lucht zouden geven aan onze politieke overtuiging, of in een bericht op een lokaal internetplatform, wordt het gedetecteerd en krijgen we de openbare veiligheidsdienst op ons dak.

“Ik ben al twee jaar uit de gevangenis, ik heb mijn straf uitgezeten, maar als bewakingscamera’s mijn gezicht registreren, of als ik mijn identiteitskaart moet swipen aan de ingang van een openbaar gebouw, gaan nog steeds alle alarmen af. (*zucht diep*) Het is een erg ongelijke strijd, om het zacht uit te drukken.”

Aan het einde van het gesprek blijkt dat Li/Sick Girl/VACCINE zich niet in China, maar in Thailand bevindt. Ze is van plan om via Dubai door te reizen naar een land in Latijns-Amerika. Van daaruit hoopt ze de VS te bereiken.

“Ik kreeg geen adem meer in China”, zegt ze.

Er blijkt een concrete aanleiding te zijn voor haar vlucht. Een tijd geleden werd ze verkracht. De verkrachter werd opgepakt, maar vrijwel meteen weer vrijgelaten.

“Dat was de druppel”, zegt ze. “Toen wist ik: er is geen rechtvaardigheid mogelijk in China. Ik kan er niet meer leven.”

Op zaterdag 20 januari postte ze een aantal psychedelische foto’s op haar Instagramaccount (@eeriesickgirl), met daaronder de melding: *‘My last photoshoot in China was a pleasant experience. I will not be returning to the country.’*

Ze e-mailt foto’s van zichzelf in de gevangenis, en van de aangifte van haar verkrachting.

Ik wens haar een goede reis.

Sick Girl/Vaccine, *Astral Poignant*, tot 9 maart in Stieglitz 19, Brussel, stieglitz19.be

Photo Brussels Festival, tot 25 februari, photobrusselsfestival.com

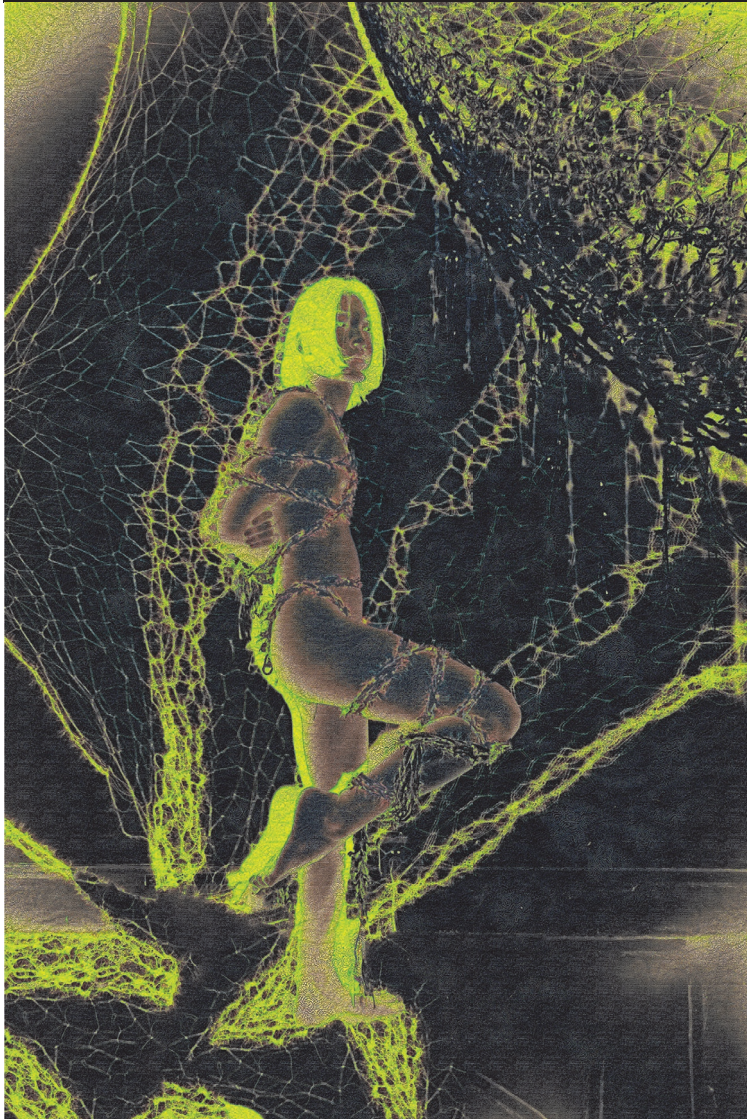
Slave. Sick Girl: 'Bdsm zegt iets over de eenzaamheid en de wanhoop van veel mensen.' © SICK GIRL

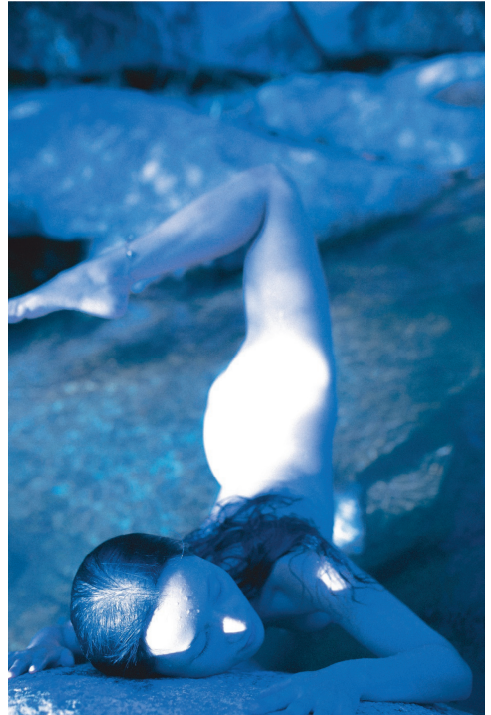
China Dream. 'Digitale fotografie was het ideale medium voor mij, omdat ik het perfect kon integreren in het digitale universum waarin ik al jaren rondzweefde.'

Zelfportret van Sick Girl.

Leon.

Lizi.